

Mohn hed hun — men han havde aldrig talt med hende, havde endda med Forsæt undgaaet hende, fordi hun var en af disse store, frodige Kvinder, der mindede ham om hans Fald og fik ham til at slaa Øjnene ned.

Til Susse Frederiksens stille Skræk tog han nu sin lille Rejsebibel op af Lommen. Der laa et Mærke i den, der hvor han sidst havde læst for hende, og han fortsatte nu, indtil han kom til Ordet: „Hvo som følger mig, vandr ikke i Mørket.“

Han havde aldrig talt til hende om nogen af de Begivenheder, der stod i Forbindelse med hendes Selvmordsforsøg. Han holdt ikke selv af at mindes den Aften, fordi han havde været i en Sindstilstand, som han ellers kun kom i paa onde Dage, naar han var ude af sig selv af Hidsighed eller Brynde. Han vidste i Virkeligheden kun lidt om, hvad der var foregaaet, eller hvor megen Del han havde haft i hendes Redning. Til Stine havde han kun skrevet, at han havde været med til at redde et Menneskeliv.

Frøken Susse havde naturligt den samme Sky for at mindes hin Aften og dens Uhygge. Hun nævnede aldrig et Ord om den. Alligevel kunde han mærke, at hendes Tanker stadig kresede om Begivenheden og paa nysgerig Maade beskæftigede sig med Tilstanden efter Døden. Hun havde gjort ham de taabeligste Spørgsmaal om Paradiset og Saligheden og tilstaaet, at hendes Forældre, der havde haft en Soldaterbeværtning paa Kristianshavn, lod hende vokse op som en Hedning.

Han fortalte hende nu lidt om sin egen lykkelige Barn-